

Nagyapa tányérja¹

Egyszer volt egy jómódú család, ahol anya, apa, nagypapa, és egy gyerek élt együtt egy fedél alatt. A családi étkezések mindig közösen, az asztalnál zajlottak. Karácsonykor mindig szép terítő, friss virág, és drága étkészlet került az asztalra, úgy, ahogy illik.

A nagypapa már öreg volt, reszketett a keze, sokat betegeskedett. Ezért kilötyögtette az ételt a drága aszalterítőre. Rossz szemmel nézte ezt a menye, és ezért korholta az idős embert. Karácsonykor azonban megelégette a dolgot, és nem engedte a családi asztalhoz ülni. Így a nagypapa a sarokban ült le egy sámlira, ölbe vette a tányérját, és úgy evett.

Egy óvatlan pillanatban azonban kiesett az öléből a gyönyörű tányér, és tartalmával együtt leesett a konyha kövezetére, ami darabokra tört. Nagyon mérges lett az asszony, és a férje is, hogy a drága étkészletből eltörött egy tányér, amit nagyon sajnáltak. Rá is ripakodtak az idős emberre az ügyetlensége miatt. Ezért karácsony másnapján elővettek egy csorba, megkopott cserépedényt, és az volt a nagypapa tányérja.

Ő nem ellenkezett, beletörődött a sorsába, és elfogadta az ócska holmit. Finom vacsora került bele, a nagypapa pedig könnyes szemmel evett. Szeretett volna ő is az asztalnál ülni a családjával. Újra megisméltődött az eset. Ez a kopott kis cserépedény is kiesett a nagypapa remegő kezéből, és ripityára tört össze a konyha kövezetén.

Az anya már készült, hogy ismét leszidja a nagypapát, amikor felugrott az asztaltól a gyermekük, és odasietett a cserepekhez. Elkezdte összeszededegetni óvatosan, egyenként. Erre az apja ráripakodott, hogy üljön le.

A gyerek ránézett, és azt felelte.

– Nem ülök le. Összeszedem, és összeragasztom a cserepeket, hogy amikor ti lesztek öregek, akkor ti is ebből a tányérból egyetek!

¹ <http://havannacsoport.hu/index.php/9-blog/982-nagyapa-tanyerja>

Ádventi gondolatok a 3. gyertyagyújtásra

Kedves Gyerekek, kedves Kollégák!

A hétvégén a 3. adventi gyertya fényével is kiegészült a koszorú fényessége. Ez a gyertya 3 lila társával ellentétben kirívó rózsaszín színével. A kereszténységben a lila szín a bűnbánat jele, a számadásé, a megbocsájtásé és ezzel együtt a szereteté is. Ezzel szemben a rózsaszín az örvendezés színe. Örömnép, ami azt jelenti, hogy közel a megváltó születése, akit Izaiás próféta is megjövendölt. Ebben az időszakban, adventi útunk során, még nagyobb figyelemmel, szeretettel és örömmel várjuk Krisztust a megváltót, melyet embertársaink iránti odafigyeléssel, szeretettel tudunk teljes örömé tenni. Milyen fontos is mindez.

A mai történet, amely egyáltalán nem volt vidám, éppen arra világít rá, hogy a szeretet mellett mennyire fontos az elfogadás. A családi közösségben, együttélésben tanúsított megértés és türelem egy olyan élethelyzetben, amelynek elfogadása éppen karácsony szent ünnepén kellene a legerősebbnek lenni a szürke hétköznappal szemben.

Az üzenet a hátralévő időszakban továbbra is a szeretet, amelyet bárki birtokba vehet és a szívébe zárva viheti szeretetei közé a karácsony közös megünneplésére. Ezért a szeretetért nem kell sorban állva tülekedni, pénztárnál súlyos pénzeket fizetni. Mindenki számára ingyen megkapható, de ingyen tovább is adható. Kívánom, hogy ebből a szeretetből, amely társuljon elfogadással és megértéssel, minél többen részessüljünk szeretteink körében Karácsony Szent Ünnepén! Ennek reményében gyújtom meg az adventi koszorú 3. örömggyertyáját.

Zsugonits Tamás